

Finansminister ikke havde søgt Kompensation for Toldnedsættelserne ved en forøget Formue- og Indtægtsskat, at den højtærede Minister var bleven glad overrasket ved at høre, at man fra Højres Side kunde gøre sig til Talsmand for, at en Forhøjelse af den nuværende Formue- og Indkomstskat burde være Kompensation ved Toldnedsættelser. Dertil knyttede den højtærede Finansminister nogle Bemærkninger om, at han meget vel forstod, at jeg hellere ønskede en Forhøjelse af Formue- og Indtægtsskatten end en Forhøjelse af Arveafgiften, saaledes som den højtærede Finansminister har foreslaaet den. Jeg skal hertil svare, at jeg har ikke udtalt mig med et Ord om min Stilling hverken til Forslaget om forhøjet Arveafgift eller om min Stilling til en Forøgelse af Formue- og Indtægtsskatten. Det forekommer mig derfor noget uberettiget af den højtærede Finansminister at tillægge mig Meninger, som jeg ikke har udtalt. Min Mening om Arveafgiften vil komme frem under denne Sags Behandling, og min Mening om en forøget Formue- og Indtægtsskat vilde faa Lejlighed til at komme frem, hvis den højtærede Finansminister foreslog en saadan. Jeg har, som sagt, kun udtalt min Forbavselse over, at den højtærede Finansminister ikke har foreslaaet nogen saadan, og Grunden til denne min Forbavselse er den, at jeg altid har anset den højtærede Finansminister for en saa varm Tilhænger af en stor Formue- og Indtægtsskat, at jeg havde troet, at den højtærede Minister havde benyttet den første givne Lejlighed til at fremsætte Forslag herom.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Det ærede Medlem, der nu satte sig, har ganske Ret i, at jeg er en varm Ven af Formue- og Indkomstskatten, og Grunden til, at jeg dvælede ved det ærede Medlems Udtalelser, var den, at jeg troede at have opdaget, at der i en Kreds, hvor man ikke plejer at være Ven af Formue- og Indkomstskatten, dog nu i det mindste var een Ven. Nu hører jeg af det ærede Medlem til min store Beklagelse, at han ikke vil have udtalt sig noget som helst om, hvorvidt han overhovedet vilde gaa til en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten. Saa indrømmer jeg, at saa har det ærede Medlems Udtalelse tabt sin Betydning for mig.

W. Neergaard: Jeg gentager, at den højtærede Finansminister aldeles ikke af

mine Udtalelser kan slutte hverken det ene eller det andet.

Blem: Naar jeg, inden Forhandlingen slutter, har ønsket at sige et Par Ord, skulle de paa Grund af den fremrykkede Tid blive ganske faa og nærmest handle om lokale Interesser. Jeg vil derfor ikke fordybe mig i Finanslovens Enkeltheder. Den højtærede Landbrugsminister vil jeg dog bringe en Tak for hans Cirkulære om det obligatoriske Flæskemærke i Henhold til Lov af 30. April 1906 om Handel med samt Ind- og Udførsel af Landbrugsprodukter. Jeg vil haabe, at Lurmærket for vort Flæsk maa faa samme Betydning, som det har haft og fremdeles har for Smørrets Vedkommende. Der er paa Finanslovens § 18 opført flere ny Bevillinger til Landbruget. Bevillingerne ere dog nærmest kun Forhøjelser af de gamle. F. Eks. under Post II. A. 13. a. 1.—3. foreslaas der bevilget 136,000 Kr. mere til Husdyravl, og det er som Følge af Udviklingen. Desuden er der 3,000 Kr. mere til de forskellige Hønseavlforeninger, men der vil mulig fremkomme Forslag senere under Finanslovens Behandling, der vedrøre Landbruget, det skal jeg derfor ikke dvæle videre ved. Jeg skal heller ikke komme ind paa de kendte Krav om bedre Lønningsforhold for Statsbanernes, Postvæsenets, Toldvæsenets og Telegrafvæsenets Personale. Det tænker jeg, der vil blive Lejlighed til, naar Lovforslag herom komme til at foreligge.

Jeg vil derfor nærmest udtale mig om nogle lokale Forhold paa Bornholm. Paa Bornholm ere vi selvfølgelig glade ved Ordningen af Postombæringen til hver Mands Dør, som vi fik nu i Foraaret, og jeg vil udtale en Tak til den højtærede Indenrigsminister for denne lille Reform, som har haft saa stor Betydning for Bornholm. Men der er flere af de gamle Landpostbude derovre, der ikke ere tilfredse, fordi det for dem bliver et Indtægtstab paa 12 til 14 pCt. af deres Løn, idet deres Postrouter ere blevne kortere, og deres Løn derfor er gaaet ned. Om det kan ændres, ved jeg ikke, men jeg vil dog her tillade mig at gøre opmærksom derpaa.

Saa vil jeg ogsaa lige nævne Loven af 6. April 1906 om Afgørelse af adskillige Gældsforpligtelser ved Affindelsessummer. Den har jo været til stor Gavn for Bornholm, men Allinge Kommunes Statslaan kom ikke med paa Loven, uagtet jeg i Fjor ved 2den Behandling stillede Forslag derom. Byen er naturligvis ikke glad ved